

Biblioteka
Prozna putovanja

Urednik
Marija Vukosavljević

Naslov originala
Jonathan Stroud
The Bartimaeus Trilogy:
The Amulet of Samarkand

© Jonathan Stroud
© za srpski jezik ODISEJA

Džonatan Straud

**TRILOGIJA
O BARTIMEJU**

Amajlija iz Samarkanda

Prevela
Jovana Erčić

Beograd, 2008.

Prvi deo

1

Temperatura u sobi brzo je opadala. Na zavesama se hvatao led, a debeli sloj počeo je da se stvara i na svetiljkama na plafonu. Svetlost lampi postala je bleđa i zamučena, a sveće, koje su poput kolonije pečuraka rasle na svim površinama, lagano su se gasile. Zamračena soba ispunila se žutim, zagušljivim oblakom sumpora u kojem su se izvijale i kružile nerazpoznatljive crne senke. Iz daljine se čula vriska mnogih glasova. Iznenada se osetio pritisak na vratima koja su vodila do čistine. Naglo su se otvorila a drvo je zastenjalo. Koraci nevidljivih stopa začuli su se preko daščanog poda, a nevidljiva usta iza kreveta i ispod stola šaputala su zle reči.

Sumporni oblak zgusnuo se u stub dima iz kojeg su palacali tanki plamičci. Lizali su vazduh poput jezičaka pre nego što bi se povukli. Stub se izvijao iznad pentagrama, stalno stremeći naviše, ka plafonu, nalik oblaku iznad aktivnog vulkana. Usledila je jedva приметna pauza. Zatim su se u srcu dima pojavila dva žuta, prodorna oka.

Hej, to mu je bilo prvi put. Želeo sam da ga uplašim.

I jesam. Tamnokosi dečak stajao je u svom pentagramu, manjem, ispunjenom runama, metar udaljenom od glavnog. Bio je bleđ kao krpa, tresao se kao suvi list na jakom vetru. Zubi su mu cvokotali u drhtavoj vilici. Graške znoja kapale su mu s obrva, pretvarajući se u led dok su padale kroz vazduh. Zveckale su, udarajući o pod poput zrna grada.

Sve je bilo dobro, pa šta? Mislim, izgledao je kao da mu je

dvanaestak godina. Imao je krupne oči i upale obraze. I nije neka zabava na smrt preplašiti mršavog dečaka.¹

Zato sam lebdeo i čekao, nadajući se da neće proći previše vremena dok ne izrekne čaroliju otkazivanja. Da se ne bih dosađivao, napravio sam plave plamenove koji su palacali oko unutrašnjih ivica pentagrama kao da traže način da izađu i zgrabe dečaka. Sve je to, naravno, bilo samo iluzija. Magični pečat sam već proverio, i bio je dobro nacrtan. Nažalost, nije bilo grešaka u ispisu.

Najzad je derište izgleda prikupilo hrabrost da progovori. To je nagovestilo podrhtavanje njegovih usana koje nije bilo izazvano samo strahom. Pustio sam da se plava vatra ugasi da bi je zamenio neprijatan miris.

Dečak je progovorio. Vrlo piskavo.

„Naređujem ti... da... da...” *Izgovori to već jednom...* „da mi kažeš svoje ime.”

Mladi obično ovako počinju. Besmisleno brbljanje. I on i ja bili smo svesni da već zna moje ime. Kako bi me inače prizvao? Potrebne su vam prave reči, prave radnje i, više od svega, pravo ime. Mislim, to nije kao kada zovete taksi – neće vam doći *bilo ko* na poziv.

Izabrao sam jak, dubok, mračno-čokoladan glas koji deluje kao da dolazi odasvud i niotkuda, od koga se na vratovima neiskusnih nakostreše dlake.

„BARTIMEJ.”

Video sam da je dečko progutao knedlu kada je čuo tu reč.

¹ Ne slažu se svi sa mnom po ovom pitanju. Neki misle da je to sjajan sport. Istražuju bezbrojne načine mučenja onih koji su ih prizvali putem blago odvratnih prikaza. U najboljem slučaju možete se nadati da će kasnije imati noćne more, ali su ponekad ovi manevri tako uspešni da se učenici zaista uspaniče i iskorače iz zaštitnog kruga. Tada je sve u redu – za nas. Međutim, to je i rizično. Oni su najčešće prošli dobru obuku. Kasnije će porasti i osvetiti nam se.

Dobro je – nije baš sasvim glup: zna ko sam i šta sam. Zna za moju reputaciju.

Nakon kratke pauze koja mu je bila potrebna da bi progutao skupljenu pljuvačku, opet je progovorio. „Ponovo ti naređujem da progovoriš. Da li si ti Bartimej kog su nekada davno prizvali čarobnjaci da bi obnovio zidine Praga?”

Ovaj klinac je zaista umeo da gubi vreme. Pa ko bih bio? Odgovarajući na pitanje, povisio sam glas. Led na svetiljkama pucketao je kao karamelizovani šećer. Iza prljavih zavesa staklo na prozorima se treslo i pucketalo. Dečko se zaklatio na petama.

„Ja sam Bartimej! Ja sam Sakr al-Đini, N’gorso Moćni i Zmija srebrnog perja! Ja sam ponovo podigao zidove Uruka, Karnaka i Praga. Ja sam govorio sa Solomonom. Ja sam trčao livadama sa precima bizona. Gledao sam stari Zimbabve dok zidovi nisu srušeni i dok šakali nisu počeli da jedu njegove stanovnike. Ja sam Bartimej! Ja ne priznajem nijednog gospodara. Zato ja naređujem tebi, *dečake*. Ko si ti da me prizivaš?”

Impresivno, zar ne? Sve je bilo i istinito, pa time i ubedljivije. A to nisam radio samo da bih zvučao moćno. Nadao sam se da ću navesti dečaka da mi kaže svoje ime, što bi mi omogućilo da uradim nešto kada okrene leđa.² Ali, nisam imao sreće.

„Ograničenjima kruga, krajevima pentagrama i lancima runa, ja sam tvoj gospodar! Poštovaćeš moju volju!”

Nerviralo me je što čujem ovu staru frazu od žgoljavog klinca, izrečenu tako piskavim glasom. Nisam mu dozvolio da vidi moju nervozu i intonirao sam uobičajeni odgovor. Sve, samo da se ovo što pre završi.

² Naravno, dok sam bio u krugu, nisam mogao ništa da uradim. Međutim, kasnije bih mogao da saznam ko je on, da otkrijem koje su mu slabosti, stvari iz prošlosti koje bih mogao da iskoristim. Svi ih oni imaju. Bolje rečeno, svi *vi* ih imate.

„Šta želiš?”

Priznajem da sam već bio iznenađen. Većina čarobnjaka početnika prvo gleda, a kasnije postavlja pitanja. Kao da gledaju izloge, širom otvorenih očiju posmatraju svoju potencijalnu moć, ali su previše nervozni da bi je isprobali. Međutim, retko se dešava da mali čarobnjaci, poput ovog oholog balavca, prizivaju bića nalik meni.

Dečak je pročistio grlo. Ovo je bio pravi trenutak. Ovo je bilo ono za šta se spremao. Umesto da leži u krevetu i mašta o trkačkim kolima ili devojkama, on je godinama sanjao o ovome. Sav narogušen sam čekao da mi postavi neki bedan zahtev. Šta će tražiti? Levitiranje nekog objekta bilo je uobičajeno, ili pomeranje stvari s jedne strane sobe na drugu. Možda će želeti da stvorim neku iluziju. To bi moglo da bude zabavno: uvek je postojao način da se zahtev pogrešno protumači tako da ga uznemiri.³

„Naređujem ti da uzmeš Amajliju iz Samarkanda iz kuće Sajmona Lavlejsa i da mi je doneseš kada te prizovem sutra u zoru.”

„Šta?”

„Naređujem ti da uzmeš...”

„Da, čuo sam šta si rekao.” Nisam želeo da zvučim iznervirano. Jednostavno mi je izletelo, a i ledeni ton mi se omakao.

„Onda idi!”

„Sačekaj malo!” Osetio sam onaj neprijatni osećaj u stomaku koji uvek imate kada vas otpuštaju. Kao da vam neko isisava nutrinu kroz leđa. Ako želite da ostanete, moraju da izreknu reči tri puta da bi vas se otarasili. To se retko dešava. Međutim, ovoga puta sam ostao gde sam, dva sjajna oka u lju-titoj magli uzavrelog dima.

³Jedan čarobnjak tražio mi je da mu prikažem sliku ljubavi njegovog života. Stvorio sam ogledalo.

„Da li si svestan šta tražiš, dečake?”

„Ja ne smem da razgovaram, raspravljam ni ćaskam s tobom, niti da se upuštam u zagonetke, opklade ili igre na sreću, niti da...”

„Ne želim ni ja da razgovaram sa žgoljavim balavcem, veruj mi, pa zadrži za sebe sve to naučeno đubre. Neko te koristi. Ko je to? Tvoj gospodar, pretpostavljam? Izborana kukavica koja se krije iza dečaka.” Pustio sam da se dim malo razide, prvi put otkrivajući svoj obris koji se nazirao u senkama. „Igraš se vatrom ako nameravaš da opljačkaš pravog čarobnjaka time što si prizvao mene. Gde smo? U Londonu?”

Klimnuo je glavom. Da, to je bio London. Neka bedna gradska kuća. Pregledao sam sobu kroz dim od hemikalija. Nizak plafon, oguljene tapete, jedna izbledela grafika na zidu. Bio je to sumorni holandski pejzaž – zanimljiv izbor za dečaka. Očekivao bih devojčice, fudbalere... Većina čarobnjaka voli da im je udobno, čak i dok su mladi.

„Ah, ja...” Glas mi je smekšao i zvučao melanholično. „Ovo je zao svet, a naučili su te veoma malo.”

„Ne plašim te se! Dao sam ti naređenje i zahtevam da odeš!”

Drugo otpuštanje. U utrobi sam osećao kao da me je pregazio parni valjak. Osetio sam kako mi se oblik gubi, tresse. Iako je bio veoma mlad, ovaj dečko je imao moć.

„Ne treba da se plašiš mene, barem ne za sada. Sajmon Lavlejs će ti sâm doći kada otkrije da mu je neko ukrao Amajliju. Neće te poštediti zbog tvoje mladosti.”

„Obavezan si da poštuješ moju volju.”

„Jesam.” Morao sam da mu popustim, bio je odlučan. I veoma glup.

Njegova ruka se pomerila. Čuo sam prvi slog čarolije sistematičnog poroka. Nameravao je da mi nanese bol.

Otišao sam bez ikakvih specijalnih efekata.

2

Kad sam sleteo na vrh bandere u londonskom sumraku, kiša je pljuštala. Takve sam sreće bio. Izabrao sam oblik kosa, živahne ptičice sa svetložutim kljunom i potpuno crnim perjem. Za nekoliko sekundi bio sam mokar kao patke koje lete Hempstedom. Okrećući glavu s jedne na drugu stranu, primetio sam veliku bukvu preko puta ulice. Lišće je trulilo u njenom podnožju – novembarski vetrovi već su je potpuno ogolili – ali je gusto granje nudilo bar nekakvu zaštitu od vlage. Preleteo sam do nje, nadlećući usamljeni automobil koji je brektao na širokom prigradskom putu. Iza visokih zidova i zimzelenog rastinja u baštama, ružne blede fasade nekoliko povećih vila belele su se u mraku kao lica mrtvaca.

A možda je to samo tako izgledalo zbog mog raspoloženja. Mučilo me je pet stvari. Za početak, tup bol koji prati svako moje fizičko pojavljivanje već je počinjao da se oseća. Mogao sam da ga osetim u svom perju. Promena oblika bi na neko vreme zaustavila bol, ali bi mogla i da privuče pažnju na mene u kritičnoj fazi operacije. Dok dobro ne osmotrim okolinu, moram da ostanem ptica.

Druga stvar je bilo vreme. Toliko o tome.

Treće, zaboravio sam na ograničenja materije. Svrbelo me je iznad kljuna i uzaludno sam pokušavao da se počesem krijlom. Četvrto – taj dečak. Imao sam mnogo pitanja u vezi s njim. Ko je on? Zašto radi protiv sebe? Da li ću pre njegove smrti ikako moći da mu vratim milo za drago zbog toga što mi je dao ovaj zadatak? Vesti brzo putuju i sigurno ću biti ismevan zbog ovog šunjanja u ime ništavnog bića poput njega.

Peto... Amajlija. Po svemu sudeći, to je moćan magični predmet. Nisam mogao da shvatim šta dečak planira da uradi s njom kada je dobije. Sigurno nema pojma. Možda će je samo nositi kao neki bedan modni detalj. Možda je krađa amajlija najnovija pomama, čarobnjačka verzija krađe felni. Čak i da je tako, moram prvo da dođem do nje, a to može da bude problem, čak i za mene.

Zatvorio sam ptičje oči i otvarao jedno po jedno unutrašnje oko, svako na drugoj ravni postojanja.⁴ Pogledao sam iza i ispred sebe, skakućući po grani da bih dobio najbolji mogući uvid u okolinu. Najmanje tri vile duž puta bile su zaštićene čarolijama, što je pokazivalo u kakvom sam se otmenom kraju našao. Nisam obraćao pažnju na dve koje su se nalazile dalje niz ulicu. Zanimala me je ona koja se nalazila preko puta, iza ulične svetiljke. Rezidencija Sajmona Lavlejsa, čarobnjaka.

Prva ravan bila je čista, ali je na drugoj Lavlejs podigao odbrambenu barijeru – sijala je kao plava svilena opna čitavom dužinom visokog zida. I nije se završavala tamo, već se uzdizala uvis, u vazduh, iznad vrha niske bele kuće, i ponovo nadole, na drugoj strani, tvoreći veliku sjajnu kupolu.

Nije loše, ali tu prepreku sam mogao da savladam.

Na trećoj i četvrtoj ravni nije bilo ničega, ali sam na petoj primetio tri stražara kako se šunjaju kroz vazduh, tačno iza ivice baštenskog zida. Bili su potpuno žuti, svaki sačinjen od tri mišićave noge koje su se okretale na osi od hrskavice. Iznad ose nalazila se grudvičasta masa sa dvojica usta i nekoliko pažljivih očiju. Stvorenja su nasumično šetala napred-nazad kroz baštu. Instinktivno sam se povukao unazad, uz stablo bukve, ali znao sam da teško mogu da me primete sa te da-

⁴ Imam pristup nekim ravnima koje sve istovremeno postoje. One se prepliću jedna s drugom kao kore u spljeskanoj torti. Sedam ravni je dovoljno za svakoga. Oni koji koriste više od toga, samo se prave važni.

ljine. Na ovoj razdaljini trebalo bi da izgledam kao kos na svih sedam ravni. Tek ako pridem bliže, mogli bi da prozru iluziju.

Šesta ravan bila je čista. Međutim, sedma... To je bilo zanimljivo. Nije bilo ničeg očiglednog – kuća, put, noć, sve je izgledalo isto – ali, nazovite to intuicijom ako želite, bio sam siguran da tamo ima nečeg i da to nešto vreba.

Sumnjičavo sam protrljao kljun o čvor drveta. Kao što se moglo očekivati, ovde je na delu bilo dosta moćnih čarolija. Čuo sam za Lavlejsa. Smatrali su ga važnim čarobnjakom i teškim gospodarom. Bio sam srećan što me nikada nije pozvao u službu i nisam preterano želeo da mi postane neprijatelj, ni on ni njegove sluge.

Ali morao sam da poslušam dečaka.

Pokisli kos uzleteo je sa grane i sjurio se preko puta, izbegavajući luk svetlosti oko obližnje lampe. Sleteo je na zakržljalu travu pored zida. Četiri crne kese za đubre bile su ostavljene u ćošku da ih odnesu sledećeg jutra. Kos je uskočio iza kesa. Mačka, koja je već neko vreme posmatrala pticu⁵, sačekala je da se ova opet pomoli, ali je izgubila strpljenje i radoznalo jurnula za njom. Iza kesa nije našla nikakvu pticu, ni kosa ni neku drugu. Tamo nije bilo ničega osim svežeg krtičnjaka.

⁵ Na dve ravni. Mačke imaju tu moć.

3

Mrzim ukus blata: nikako ne odgovara stvorenju sačinjenom od vazduha i vatre. Preteška zemlja veoma mi smeta kad god imam posla s njom. Zbog toga pažljivo biram oblike koje uzimam. Ptice su dobre. Insekti su dobri. Slepí miševi su u redu. Stvari koje brzo trče su fine. One koje borave u krošnjama još su bolje. Podzemne stvari nisu dobre. Krtice su loše.

Međutim, nema smisla da budem izbirljiv kad moram da zaobiđem zaštitni zid. Dobro sam zaključio da se on ne proteže ispod zemlje. Krtica je kopala duboko, duboko nadole, kroz temelje zida. Nikakav magični alarm nije se oglasio iako sam nekoliko puta udario glavom u kamen.⁶ Ponovo sam počeo da kopam nagore i stigao do površine nakon dvadeset minuta njuškanja, linjanja i okretanja svetlog nosića ka sočnim crvićima koje sam nalazio nakon svakih nekoliko pređenih koraka.

Krtica je oprezno pomolila glavu iz gomilice zemlje koju je izbacila na savršeni travnjak Sajmona Lavlejsa. Osvrnula se oko sebe, osmatrajući okolinu. U prizemlju kuće svetla su bila upaljena. Zaveses su bile navučene. Koliko je krtica mogla da vidi, viši spratovi bili su u mraku. Providan plavi luk magičnog odbrambenog sistema izvijao se iznad svega. Jedan žuti stražar vukao se besmislenom putanjom tri metra iznad rastinja. Druga dva su verovatno bila iza kuće.

⁶ Po jednom u pet različitih kamenčića. Ne u isti kamen pet puta. Samo razjašnjavam. Ponekad su ljudska bića tako glupava.

Ponovo sam pogledao sedmu ravan. I dalje nije bilo ničega, ali sam i dalje imao onaj neprijatni osećaj opasnosti. Ah, dobro.

Krtica se povukla pod zemlju i kopala tunel ispod korenja trave ka kući. Ponovo se pojavila među cvećem odmah ispod najbližih prozora. Duboko je razmišljala. Nema smisla da nastavi u ovom obliku, iako ju je mamilo da pokuša da prodre u podrume. Morala je da pronađe neki drugi način.

Do krznatih ušiju krtice doprli su smeh i zveket čaša. Bili su iznenađujuće glasni jer su odzvanjali iz velike blizine. U zidu, ni metar daleko, nalazio se otvor za ventilaciju, napukao od starosti. Vodio je u kuću.

Sa olakšanjem, postao sam muva.

4

Očima nalik saću virio sam iz bezbednosti ventilacionog otvora u prilično tradicionalnu radnu sobu. Video sam debeli tepih, gadno oguljene tapete, odvratnu kristalnu stvar koja je izigravala svećnjak, dva ulja na platnu potamnela od starosti, dvosed i dve lake stolice (takođe oguljene), nizak stočić na kojem je stajao srebrni poslužavnik s flašom vina, ali bez čaša. Čaše su se nalazile u rukama dvoje ljudi.

Jedna od tih osoba bila je žena. Bila je mladolika (za ljudsko biće, što znači beskrajno mlada) i verovatno prilično zgodna i jedra. Krupne oči, tamna kovrdžava kosa. Automatski sam je zapamtio. Sutra, kada se vratim da posetim dečaka, pojaviću se u njenom liku. Samo bez odeće. Baš me zanima kako će njegov veoma odlučan, ali tako dečački um reagovati!⁷

Međutim, u tom trenutku više me je zanimao čovek kome se žena smeškala i klimala glavom. Bio je visok, mršav, zgodan na neki knjiški način, sa kosom zalizanom jakim uljem. Imao je male okrugle naočare i velika usta sa zdravim zubima. Vilica mu je bila izbačena. Nešto mi je govorilo da je to čarobnjak Sajmon Lavlejs. Da li je u pitanju bila nedokučiva aura autoriteta? Da li to što se u sobi ponašao kao gazda? Ili je u pita-

⁷ Za one koji se možda pitaju, nemam nikakvih problema da postanem žena. Ili muškarac. Pretpostavljam da su žene na neki način komplikovanije, ali neću sad da ulazim u detalje. Žena, muškarac, krtica, larva – svi su oni isti na kraju krajeva, osim blagih razlika u intelektualnim sposobnostima.

nju bio đavolak koji je lebdeo na njegovom ramenu (na drugoj ravni), spreman da reaguje na bilo kakav znak opasnosti?

Nervozno sam protrljao sve prednje nožice. Moraću da budem veoma obazriv. Đavolčić je komplikovao stvari.⁸

Šteta što nisam bio pauk. Oni mogu satima da mirno sede bez ikakvih problema. Muve su mnogo nervoznije. Međutim, da sam sada promenio oblik, čarobnjakov sluga bi to sigurno osetio. Morao sam da nateram svoje nevoljno telo da ostane skriveno i da zanemarim bol koji je ponovo počeo da me muči, ovog puta unutar mog hitinskog omotača.

Čarobnjak je govorio. Osim toga nije radio ništa drugo. Žena je blenula u njega širom otvorenih očiju, kućecim pogledom, tako blesavo da mi je došlo da je ugrizem.

„... to će biti sjajna prilika, Amanda. Bićeš u centru pažnje celog londonskog društva! Da li si znala da premijer lično jedva čeka da vidi tvoje imanje? Da, siguran sam u to. Moji neprijatelji proganjali su ga nedeljama, zlobno se ulagujući, ali on je ostao pri tome da se konferencija održi baš u toj dvorani. Vidiš, ljubavi, i dalje mogu da utičem na njega kada poželim. Treba znati kako da se poigraš njime, kako da laskaš njegovoj sujeti... Neka ovo ostane među nama, ali on je zapravo veoma slab. Specijalnost mu je opčinjavanje, a čak i time se sada slabo bavi. A i zašto bi? On ima ljude u odelima da to rade za njega...”

Čarobnjak je tako blebetao nekoliko minuta, neumorno nabrajajući razna imena. Žena je pila vino, klimala glavom, teško disala, uzvikivala u pravim trenucima i naginjala se bliže njemu na dvosedu. Skoro sam počeo da zujim od dosade.⁹

⁸ Nemojte me pogrešno shvatiti. Nisam se plašio tog đavolka. Mogao sam da ga smrvim u trenu. Međutim, on je bio prisutan iz dva razloga: zbog svoje večite odanosti gospodararu i zbog svojih svevidećih očiju. Moj mudro smišljeni kostim muve ne bi ga prevario ni na delić sekunde.

⁹ Čovek bi slušajući ovaj razgovor verovatno zinuo od oduševljenja jer je čarobnjakova priča o korupciji u britanskoj Vladi bila izuzetno detaljna.

Odjednom se đavolak uznemirio. Okrenuo se za 180 stepeni i prodorno pogledao u vrata na drugom kraju sobe. Nežno je upozorio čarobnjaka, zavrnuvši mu uvo. Nekoliko sekundi kasnije, vrata su se otvorila i ćelavi sluga u crnom žaketu ušao je pun poštovanja.

„Izvinite, gospodine, ali vaša kola su spremna.”

„Hvala, Kartere. Bićemo spremni za tren.”

Sluga se povukao. Čarobnjak je spustio svoju (i dalje punu) čašu s vinom na stočić i uhvatio ženinu ruku. Galantno ju je poljubio. Na licu đavolka iza njegovih leđa video se izraz velikog gađenja.

Teško mi je što moram da idem, Amanda, ali dužnost zove. Večeras se neću vraćati kući. Mogu li da te pozovem? Možda možemo da odemo u pozorište sutra uveče?”

„To bi bilo divno, Sajmone.”

„Onda dogovoreno. Moj dobar prijatelj Pismejker ima novu predstavu. Dobiću karte bez problema. Sada će te Karter odvesti kući.”

Muškarac, žena i đavolak su izašli, ostavljajući odškrinuta vrata. Iza njih, umorna muva je ispuzala iz svog skrovišta i nečujno proletela kroz sobu do zgodnog mesta s kojeg se video hodnik. Nekoliko minuta svašta se dešavalo, donosili su se kaputi, davala naređenja, zalupila su se vrata. Zatim je čarobnjak napustio kuću.

Izleteo sam u hodnik. Bio je širok i hladan, a pod je bio prekriven crnim i belim pločicama. Svetlozelena paprat rasla je u ogromnim keramičkim saksijama. Kružio sam oko svećnjaka

Ali mene to nije uzbuđivalo. Viđao sam kako propadaju bezbrojne civilizacije, mnogo sjajnije od ove, i ta stvar me nije mnogo interesovala. Pokušavao sam, doduše bezuspešno, da se setim koje bi nezemaljske sile mogle biti u službi Sajmona Lavlejsa. Valja biti pripremljen.

osluškujući. Sve je bilo veoma tiho. Jedini zvuci dolazili su iz udaljene kuhinje i delovali su prilično bezazleno – samo lupanje lonaca i tanjira i nekoliko glasnih podrigivanja koja su, pretpostavio sam, poticala od kuvara.

Razmišljao sam da li da pošaljem diskretan magični impuls da bih video mogu li da otkrijem gde se nalaze čarobnjakovi predmeti, ali sam zaključio da je to previše rizično. Čak i ako nema drugih stražara, mogu ga osetiti oni napolju. Ja, muva, morao sam sam da krenem u lov.

Sve ravni bile su čiste. Prošao sam kroz hodnik, a zatim – sledeći intuiciju – uz stepenice.

Od odmorišta je hodnik prekriven debelim tepihom vodio u dva pravca, a zidovi duž svakog od njih bili su prekriveni uljima na platnu. Odmah me je zainteresovao desni prolaz jer se na polovini nalazio špijun. Ljudskim očima on bi izgledao samo kao protivpožarni alarm, ali se na drugim ravnima video njegov pravi oblik – žabac okrenut naglavačke, neprijatno iskolačenih očiju, sedeo je na plafonu. Svakog minuta poskočio bi na mestu, okrećući se pomalo. Kada se čarobnjak vrati, žabac će mu ispričati sve što se dogodilo.

Odaslao sam blagu čaroliju u pravcu žabe. Gusto uljasto isparenje pokuljalo je iz plafona i obavilo špijuna zamagljujući mu vid. Dok je zbunjeno skakao i kreketao, brzo sam proleteo pored njega niz hodnik sve do vrata na kraju. Za razliku od drugih vrata u hodniku, ova nisu imala ključaonicu, a ispod bele farbe drvo je bilo ojačano metalnim šipkama. Dva dobra razloga da prvo probam njih.

Ispod vrata je bilo malo prostora. Suviše malo za insekta, ali ionako sam želeo promenu. Muva se raspršila u oblaku dima koji se provukao ispod vrata baš u trenutku kada su isparenja oko žapca nestala.

U sobi sam postao dete.

Da sam znao ime onog učenika, bio bih zloban i uzeo bih

njegov oblik kako bi Sajmon Lavlejs znao odakle da počne traganje za kradljivcem. Međutim, to nisam mogao da uradim jer mu nisam znao ime. Zato sam postao dečak koga sam nekada poznavao i koga sam voleo. Njegov prah odavno je oteкао niz Nil pa ga moj postupak nije mogao povrediti a, u svakom slučaju, voleo sam da ga se prisećam na ovaj način. Imao je tamnu kožu, svetle oči, nosio je platno oko pasa. Pogledao je oko sebe, blago naginjući glavu na jednu stranu.

U sobi nije bilo prozora. Duž zidova stajalo je nekoliko vitrina punih čarobnjačke opreme. Većina stvari bila je prilično beskorisna, pogodna samo za predstave¹⁰, ali neki predmeti bili su zanimljivi.

Tu se nalazio i rog za prizivanje za koji sam znao da je pravi jer me je hvatala muka kad ga pogledam. Kad čarobnjak jednom dune u njega, svi koji su u njegovoj vlasti padaju na kolena moleći za milost i preklinju za dozvolu da izvrše njegova naređenja. Bio je to surov i veoma star instrument i nisam mogao da mu se približim. U drugom ormaru nalazilo se oko načinjeno od gline. Svojevremeno sam video jedno takvo, u glavi golema. Pitao sam se da li je budala bila svesna moći tog oka. Skoro sigurno nije – verovatno ga je pokupio kao suvenir na nekakvoj rasprodaji u centralnoj Evropi. Čarobnjački turi-

¹⁰ Sve je to veoma impresivno za nekoga ko nije čarobnjak. Da vidim – bilo je tu kristalnih kugli, uveličavajućih stakala, lobanja iz grobnica, kostiju iz prstiju svetaca, čarobnih štapića sibirskih šamana, flaša punih krvi sumnjivog porekla, maski veštaca-lekara, punjenih krokodila, neobičnih čarobnih štapića, gomila ogrtača za razne ceremonije i mnogo, mnogo teških knjiga o magiji koje su izgledale kao da su odvajkada povezane u ljudsku kožu, iako su verovatno masovno štampane prošle nedelje u fabrici u Ketfordu. Čarobnjaci vole takve stvari. Vole hokus-pokus misteriju koja ih obavlja (a neki od njih delimično i veruju u nju) i obožavaju efekat oduševljenja koji postižu kod običnog sveta. I, što je najbitnije, sve ove gluposti skreću pažnju sa pravog izvora njihove moći. Nas.

zam... Nije nego.¹¹ Pa, uz malo sreće, jednog dana bi ga moglo ubiti.

A tu je bila i Amajlija iz Samarkanda. Nalazila se u maloju kutiji, zaštićena staklom i sopstvenom reputacijom. Krenuo sam ka njoj, bacajući poglede na sve ravni, tražeći opasnost i nalazeći – pa, ništa određeno, ali na sedmoj ravni imao sam čudan utisak da se nešto komeša. Nije bilo ovde, ali se nalazilo u blizini. Bolje bi bilo da požurim.

Amajlija je bila mala, obična i napravljena od kovanog zlata. Visila je na kratkom zlatnom lancu. U njenom središtu nalazio se ovalni komad žada. U zlato su bili urezani jednostavni oblici pastuva u trku. Konji su bili najvrednija imovina ljudi iz centralne Azije koji su napravili Amajliju pre tri hiljade godina i kasnije je zakopali u grobnici jedne od svojih princeza. Tokom pedesetih godina XX veka pronašao ju je neki ruski arheolog, ali su je ubrzo ukrali čarobnjaci koji su znali koliko ona vredi. Nisam imao pojma kako je Sajmon Lavlejs došao do nje – koga je tačno ubio ili obmanuo da bi je dobio.

Ponovo sam nagnuo glavu i oslušnuo. Kuća je bila potpuno tiha.

Pružio sam ruku ka ormaru, smeškajući se svom odrazu, dok se ona stiskala u pesnicu.

Zatim sam spustio ruku nadole i provukao je kroz staklo.

Jak udar magične energije odjeknuo je kroz svih sedam ravni. Zgrabio sam Amajliju i obesio je oko vrata. Brzo sam se

¹¹ Svi su se oni time bavili – tiskajući se u kočijama (ili, pošto su mnogi bili imućni, iznajmljujući avione) da bi posetili velike magične gradove iz prošlosti. Svi su gugutali i uzdisali pred čuvenim prizorima – hramovima, rodnim mestima poznatih čarobnjaka, lokacijama na kojima su ovi na stravičan način skončali. I svi su bili spremni da uzmu delove sa objekata ili da prekopaju crno tržište u nadi da će se domoći nečeg po bagatelnim cenama. Ne smeta meni kulturni vandalizam oni što mi smeta. Ali, sve je to tako beznadežno vulgarno.

okrenuo. Soba je bila ista kao i pre toga, ali sam na sedmoj ravni mogao da osetim nešto što se brzo kreće i približava.

Vreme za skrivanje je prošlo.

Dok sam trčao ka vratima, krajičkom oka opazio sam da se usred vazduha otvara portal. Unutar njega bila je tama koja se zamutila čim je nešto iskoračilo iz nje.

Jurnuo sam ka vratima i udario ih svojom dečačkom pesnicom. Vrata su se srušila kao da su od karata. Protrčao sam kroz njih ne zastajući.

U hodniku se žabac okrenuo prema meni i otvorio usta. Poletela je zelena sluz i, naglo ubrzavajući, usmerila se pravo na moju glavu. Izbegao sam je i ona je, rasuvši se po zidu, uništila sliku, kao i sve iza nje, do golih cigala.

Bacio sam čin munju sabijanja na žapca. Oglasio se kratkim žalosnim kreketom i implodirao u gustu materiju veličine klickera i pao na pod. Nisam usporavao. Dok sam trčao hodnikom, postavio sam zaštitni štitić oko svog fizičkog tela za slučaj da neko ponovo pokuša da me gađa.

To je bio mudar potez jer je sledećeg trenutka direktno iza mene odjeknula detonacija. Udar je bio toliko jak da sam poleteo glavom prema uglu hodnika i delimično udario u zid. Zeleni plamenovi palacali su oko mene, ostavljajući tragove na tapetama nalik prstima gigantske ruke.

Uspeo sam da se podignem iz gomile razbacanih cigli i okrenuo se.

U slomljenim vratima na kraju hodnika stajalo je nešto što je uzelo oblik veoma visokog čoveka sa svetlocrvenom kožom i glavom šakala.

„BARTIMEJU!”

Još jedna detonacija odjeknula je u hodniku. Napravio sam kolut ispod nje, pokušavajući da se dokotrljam do stepeništa i, u trenutku kad je zelena eksplozija uništila ugao zida, prvrnuo sam se naglavačke niz stepenice, kroz gelender, i dva

metra nadole, na patos popločan crnim i belim pločicama koje sam gadno oštetio.

Ustao sam i pogledao u prednja vrata. Kroz zamućeno staklo pored njih video sam masivan žuti obris jednog od tri stražara. Ležao je i čekao, ne sluteći da se vidi iz kuće. Odlučio sam da izađem drugim putem. Na taj način superiorna inteligencija svakodnevno pobeđuje sirovu snagu!

Kad smo već kod toga, morao sam brzo da izađem. Buka iznad mene ukazivala je da mi je neko za petama.

Protrčao sam kroz nekoliko soba – biblioteku, trpezariju – svaki put zastajući kod prozora i svaki put se povlačeći kada bi mi neko od žutih stvorenja ušlo u vidokrug. Njihovo nesmotreno pojavljivanje u tako očiglednom obliku bilo je ravno mojoj obazrivosti pri izbegavanju magičnog oružja koje su nosili, kakvo god ono bilo.

Iza mene, besan glas je uzvikivao moje ime. Sve nervozniji, otvorio sam sledeća vrata i našao se u kuhinji. Nije bilo vrata koja bi vodila u druge prostorije u kući, ali su jedna vodila napolje, u nešto što je ličilo na staklenik, pun trava i drugog bilja. Iza se nalazila bašta – a tu su bila i tri stražara koja su iznenađujućom brzinom kružila oko kuće na svojim rotirajućim nogama. Da bih dobio na brzini, stavio sam magični pečat na vrata iza sebe. Zatim sam pogledao unaokolo i video kuvara.

Sedeo je zavaljen u stolici, sa cipelama na kuhinjskom stolu, debeo čovek, veselog izgleda, sa crvenim licem i satarom za meso u ruci. Pažljivo je sekao nokte satarom, stručno bacajući svaki deo nokta kroz vazduh, do kamina pored njega. Dok je to radio, neprestano me je gledao tamnim sitnim očima.

Osetio sam se neprijatno. Uopšte nije izgledao iznenađeno što vidi malog egipatskog dečaka kako mu utrčava u kuhinju. Proverio sam ga na različitim ravnima. Na prvih šest bio je potpuno isti, debeli kuvar u beloj kecelji. Međutim, na sedmoj...

Oho.

„Bartimeju.”

„Fakarle.”

„Kako je?”

„Nije loše.”

„Nisam te nešto viđao.”

„Ne, izgleda da nisi.”

„Šteta, a?”

„Da. Pa... Evo me.”

„Stvarno, evo te.”

Dok je tekao ovaj razgovor, s druge strane vrata čuli su se zvuci ograničene serije detonacija. Međutim, moj magični pečat dobro je držao. Nasmejao sam se najuljudnije što sam mogao.

„Izgleda da je Džabor uzbuđen kao i obično.”

„Da, isti je kao uvek. Samo mislim da je sada malo više *gladan*, Bartimeju. To je jedina promena koju sam primetio kod njega. Nikad ne deluje zadovoljno, čak ni kad se nahrani. A to se ovih dana dešava veoma retko, možeš zamisliti.”

„Ne daj im da dišu ili će da zbrišu, to je geslo vašeg gospodara, zar ne? Ipak, izgleda da je prilično moćan kada može da ima i tebe i Džabora kao robove.”

Kuvar se slabašno nasmešio i jednim potezom noža otposlao komad nokta ka plafonu. Ovaj je probio gips i ostao tamo.

„Polako, Bartimeju, mi ne koristimo reč na ‘r’ u civilizovanom društvu, zar ne? Džabor i ja smo već dugo zajedno u igri.”

„Naravno da jeste.”

„Kad već govorimo o razlikama u moći, primetio sam da izbegavaš da mi se obraćaš na sedmoj ravni. To deluje malčice neuljudno. Da ti nije možda neprijatno u društvu mog pravog oblika?”

„Gadno, Fakarle, ne neprijatno.”¹²

„Pa, sve je ovo vrlo prijatno. Uzgred, divim se *tvom* izboru oblika, Bartimeju. Vrlo dražesno. Ali, vidim i da ti smeta težina izvesne Amajlije. Možda bi bio tako ljubazan da je skineš i staviš na sto. Zatim bi bilo lepo da mi kažeš za kog čarobnjaka radiš pa bih se potrudio da razmotrim kako bi ovaj sastanak mogao da se završi bez fatalnih posledica.”

„To je lepo od tebe, ali znaš da to ne mogu da uradim.”¹³

Kuvar je bockao ivicu stola vrhom satare. „Biću iskren. Možeš i hoćeš. Naravno, to nije ništa lično, jednog dana možda ćemo ponovo raditi zajedno. Ali, za sada sam vezan, baš kao i ti. Ja moram da ispunim svoj zadatak. Tako se, kao i uvek, sve svodi na pitanje moći. Ispravi me ako grešim, ali primetio sam da danas ne deluješ preterano samopouzđano – u suprotnom bi otišao kroz glavni ulaz i savladao usput triloide umesto što si im dopustio da te poteraju oko kuće do mene.”

„Tako mi se ćefnulo.”

„Hmm. Možda bi mogao da prestaneš da se naginješ ka prozoru, Bartimeju. Takav jadni plan bio bi očigledan čak i čoveku¹⁴ a, pored toga, triloidi te čekaju tamo. Predaj Amajliju ili ćeš otkriti da je tvoj trošni odbrambeni štit potpuno bezvredan.”

Ustao je i ispružio ruku. Zatim je malo sačekao. Iza mog magičnog pečata i dalje su se čule Džaborove uporne (iako nemaštovite) detonacije. Sama vrata verovatno su se odavno pretvorila u prah. U bašti su lebdela tri stražara, a sve njihove oči bile su usmerene na mene. Osvrnuo sam se po sobi tražeći inspiraciju.

¹² Ni ja ne izgledam baš sjajno, ali Fakarl ima previše pipaka za moj ukus.

¹³ Ovo nije baš potpuno tačno. Mogao sam da predam Amajliju i tako ne ispunim svoj zadatak. Međutim, čak i kada bih uspeo da pobegnem od Fakarla, morao bih da se vratim bledolikom dečaku praznih šaka. Neuspeh bi značio da sam mu prepušten na milost i nemilost, a nekako sam znao da to nije dobra ideja.

¹⁴ *Ijaoj*.

„Amajlija, Bartimeju.”

Podigao sam ruku i s teškim, prilično teatralnim uzdahom uhvatio Amajliju. Zatim sam skočio nalevo. Istovremeno sam uklonio magični pečat s vrata. Fakarl se iznervirao i počeo da gestikulira. U tom trenutku udarila ga je izuzetno moćna detonacija koja je proletela kroz otvor na mestu na kojem se nalazio magični pečat. Poleteo je unazad ka kaminu, a cigle su popadale po njemu.

Probio sam sebi put do staklenika baš u trenutku kada je Džabor ušao kroz prolaz u kuhinju. Dok se Fakarl izvlačio ispod slomljenih cigala, batrgao sam se prema bašti. Tri stražara, širom otvorenih očiju, pojurila su ka meni na svojim rotirajućim nogama. Ojačane kandže pojavile su se na krajevima njihovih mekanih stopala. Bacio sam čaroliju osvetljenja najsvetlije vrste. Cela bašta je zasijala kao da je Sunce eksplodiralo. Oči stražara bile su zaslepljene, pištali su od bola. Preskočio sam ih i protrčao kroz baštu, izbegavajući magične munje koje su dolazile iz kuće i palile drveće.

Na kraju bašte, između hrpe đubriva i motorne kosilice, preskočio sam zid. Probio sam se kroz plavu mrežu magičnih čvorišta, ostavljajući rupu u obliku dečaka. Istog trenutka sa svih strana začula su se zvona za uzbunu.

Udario sam o pločnik s druge strane, a Amajlija je odsakala i udarala u moje grudi. S druge strane zida čuo se zvuk galopirajućih kopita. Bilo je vreme za promenu.

Sivi sokolovi su najbrže poznate ptice. Mogu da postignu brzinu od dvesta kilometara na čas u brišućem letu. Teško da je mnogo njih dostiglo tu brzinu leteći horizontalno iznad krovova severnog Londona. Neko bi mogao posumnjati da je to uopšte moguće, posebno sa teškom Amajlijom oko vrata. Međutim, dovoljno je reći da kada su Fakarl i Džabor stigli u uličicu u Hempstedu i napravili nevidljivu prepreku u koju je odmah udario kombi – mene više nigde nije bilo.

Odavno sam otišao odatle.

5

„Pre svega”, rekao je njegov gospodar, „postoji jedna činjenica koju sada moramo utuviti u tu tvoju tvrdoglavu malu lobanju, da je nikada više ne zaboraviš. Možeš li da pogodiš o čemu govorim?”

„Ne, gospodine”, rekao je dečak.

„Ne?” Iznenadio se i podrugljivo podigao nakostrešene obrve. Dečak ih je hipnotisan posmatrao kako nestaju ispod belog oboda šešira. Tamo su skoro sramežljivo na tren ostale izvan vidokrug, a zatim su se iznenada spustile sa stravičnom odlučnošću i težinom. „Ne. Pa onda...” Čarobnjak se nagnuo napred u stolici. „Reći ću ti.”

Sporim, promišljenim pokretom spojio je ruke tako da su mu vrhovi prstiju oblikovali šiljat luk koji je usmerio prema dečaku.

„Zapamti *ovo*”, rekao je mekim glasom. „Demoni su veoma zli. Ako mogu, povrediće te. Razumeš?”

Dečak je i dalje gledao u njegove obrve. Nije mogao da odvoji pogled od njih. Sada su bile surovo nabrane nadole, dva oštra vrha su se spajala. Pomerale su se izuzetno spretno – nagore, nadole, izvijale se, pravile luk, nekada zajedno, a nekad samo jedna. To njihovo parodiranje nezavisnog života fasciniralo je dečaka na neki čudan način. Pored toga, bilo mu je beskrajno draže da proučava njih nego da se sreće s gospodarevim pogledom.

Čarobnjak se preteći nakašljao. „Da li razumeš?”

„Ah... da, gospodine.”

„Dakle, ti kažeš ‘da’ i uveren sam da misliš ‘da’ – ali ipak...” Jedna obrva se zamišljeno podigla. „Ipak nisam ubeđen da zaista razumeš.”

„O da, gospodine, razumem, gospodine. Démoni su zli i nasilni i povrediće te ako im dopustiš, gospodine.” Dečak se nervozno uzvrpoljio na jastuku. Želeo je da dokaže da je pažljivo slušao. Napolju je letnje sunce obasjavalo travu i vrele pločnike, a pet minuta ranije kombi koji prodaje sladoled veselo je projurio ispod prozora. Međutim, samo je jedan svetli tračak čiste dnevne svetlosti prodro kroz teške crvene zavese u čarobnjakovoj sobi. Vazduh unutra bio je zagušljiv i ustajao. Dečak je želeo da se lekcija završi da bi mogao da ode.

„Slušao sam vas veoma pažljivo, gospodine”, rekao je.

Njegov gospodar je klimnuo glavom. „Da li si ikada video demona?” upitao je.

„Ne, gospodine. Mislim, samo u knjigama.”

„Ustani.”

Dečak je brzo ustao i zamalo mu se jedna noga nije okliznula o jastučice. Čekao je s rukama uz bokove i osećao se nelagodno. Gospodar je prstom pokazao ka vratima iza njega. „Znaš li šta se nalazi tamo?”

„Vaša radna soba, gospodine.”

„Dobro. Siđi niz stepenice i idi na drugu stranu sobe. Tamo ćeš videti moj sto. Na stolu se nalazi kutija. U kutiji je par naočara. Stavi ih i vrati se do mene. Razumeš?”

„Da, gospodine.”

„Vrlo dobro. Kreni onda.”

Pod budnim pogledom gospodara, dečak je pošao prema vratima napravljenim od tamnog, neobojenog drveta sa mnogo čvorova i vlakana. Mučio se da pritisne tešku bronzanu kvaku, ali mu je prijala njena hladnoća. Vrata na nauljenim šarkama otvorila su se bez zvuka i dečak je prošao kroz njih i našao se na vrhu stepeništa prekrivenog tepihom. Zidovi su

bili obloženi elegantnim tapetama sa cvetnom šarom. Na pola puta, mali prozor propuštao je prijateljski zrak sunca.

Dečak je pažljivo silazio, korak po korak. Tišina i sunčeva svetlost ulili su mu sigurnost i smirili strahove. Kako nikada ranije nije prošao ovuda, ništa mu osim bapskih priča nije moglo dati ideju o tome šta ga čeka u gospodarevoj radnoj sobi. Strašne slike punjenih krokodila i očnih jabučica u flašama jasno su mu se rojile u glavi. Brzo ih je odagnao. Neće se uplašiti.

U podnožju stepenica nalazila su se druga vrata, slična prvima, ali manja, sa ukrasom u sredini u obliku petokrake zvezde obojene u crveno. Dečak je pritisnuo kvaku i gurnuo vrata: ona su se nevoljno otvarala zapinjući o debeli tepih. Kada je prolaz postao dovoljno velik, dečak se provukao u radnu sobu.

Podsvesno je zadržavao dah dok je ulazio. Sada ga je ponovo oslobodio, gotovo razočaran. Sve je bilo tako *obično*. Velika soba sa knjigama na obema stranama. Na dnu sobe nalazio se veliki drveni sto iza kojeg je stajala stolica presvučena kožom. Na stolu su bile olovke, nekoliko papira, stari računar, mala metalna kutija. Prozor iza njega gledao je na drvo divljeg kestena u punom prolećnom sjaju. Svetlost u sobi imala je blagu primesu zelenkastog.

Dečak je krenuo ka stolu.

Na pola puta je zastao i pogledao iza sebe.

Ništa. Ipak, imao je veoma čudan osećaj... Iz nekog razloga, odškrinuta vrata kroz koja je ušao samo trenutak ranije sada su ga činila nervoznim. Žalio je što se nije setio da ih zatvori za sobom.

Zatresao je glavom. Nema potrebe. Za nekoliko sekundi će se vratiti kroz njih.

Bila su mu potrebna četiri brza koraka da stigne do ivice stola. Ponovo se osvrnuo oko sebe. Sigurno je čuo nešto...

Soba je bila prazna. Dečak je osluškivao napregnuto poput zeca koji se skriva. Ne, nije se moglo čuti ništa osim prigušenih zvukova udaljenog saobraćaja.

Širom otvorenih očiju, teško dišući, dečak se okrenuo prema stolu. Metalna kutija se sijala na suncu. Pružio je ruku ka njoj preko kožne površine stola. To nije bilo baš neophodno – mogao je da ode s druge strane stola i da je lako uzme – ali nekako je želeo da uštedi vreme, da zgrabi to po šta je došao i ode. Sagnuo se preko stola i ispružio ruku, ali kutija je uporno ostajala izvan domašaja. Dečak se bacio napred, grčevito pružajući prste. Promašili su kutiju, ali je njegova razmahana ruka udarila o malu kutiju sa olovkama. Olovke su se rasule po kožnoj presvlaci.

Dečak je osetio kako se znoji pod pazuhom. Uzbuđeno je počeo da skuplja olovke i da ih gura natrag u kutiju.

Odmah iza njega, u sobi, začuo se grleni smeh.

Okrenuo se suzdržavajući vrisak. Međutim, tamo nije bilo ničega.

Na trenutak je zastao oslonjen leđima o sto, paralisano od straha. Onda se malo povratio. „Zaboravi na olovke”, kao da je govorilo nešto u njemu, „došao si ovde po kutiju”. Lagano i neprimetno počeo je da se pomera do druge strane stola, leđima okrenut prozoru, stalno posmatrajući sobu.

Nešto je tripot nasrtljivo lupilo o prozor. Naglo se okrenuo. Nije bilo ničega, samo se divlji kesten u bašti lagano njihao na letnjem povetarcu.

Tamo nije bilo ničega.

U tom trenutku jedna od olovaka koje je prosuo otkotrljala se sa stola na tepih. Nije napravila nikakav zvuk, ali ju je on primetio krajičkom oka. Druga olovka počela je da se kotrlja napred-nazad – sve brže i brže. Iznenada se zavrtela, odskočila od postolja računara i preko ivice pala na patos. Sa drugom se desilo isto. Zatim sa još jednom. Iznenada su se sve olovke

okretale, u različitim pravcima istovremeno, ubrzavajući ka ivicama stola, rušeći se, padajući, stojeći mirno.

Dečak ih je posmatrao. Pala je i poslednja.

Nije se pomakao.

Nešto je tiho počelo da se smeje, direktno njemu na uvo.

Zamahnuo je rukom i viknuo, ali nije dodirnuo ništa. Silina udarca okrenula ga je tako da je sada gledao u sto. Kutija se nalazila direktno ispred njega. Zgrabio ju je i odmah zatim ispustio – metal je stajao na suncu i njegova vreline je opržila dečakov dlan. Kutija je udarila o sto i poklopac je spao. Par naočara sa debelim okvirom ispao je napolje. Trenutak kasnije držao ih je u ruci i trčao ka vratima.

Nešto iza njega se pomerilo. Čuo ga je kako mu skače na leđa.

Bio je skoro kod vrata. Iza njih je mogao da vidi stepenice koje su vodile ka njegovom gospodaru.

Zatim su se vrata snažno zalupila.

Dečak je počeo da trza kvaku, bije po drvetu, zasipa vrata udarcima, doziva gospodara prigušenim jecajima, ali ništa nije pomagalo. Nešto mu je šaputalo na uvo, ali nije mogao da čuje reči. U samrtnom strahu šutnuo je vrata, no uspeo je samo da udari prst kroz malu crnu čizmu.

Okrenuo se i pogledao praznu sobu.

Svuda oko njega čulo se šušketanje, tiho topotanje i pulsiranje, kao da su se nevidljive stvari u pokretu češale o tepih, knjige, police, čak i plafon. Jedna od senki iznad njegove glave zanjihala se blago na nepostojećem povetarcu.

Kroz suze, kroz strah, dečak je uspeo da pronađe reči i progovori.

„Stani!” povikao je. „Odlazi!”

Šušketanje, topotanje i pulsiranje odmah su prestali. Njihajne senke se usporilo, ublažilo i zaustavilo.

Soba je bila veoma tiha.

Boreći se za dah, dečak je čekao sa leđima oslonjenim na vrata, osmatrajući sobu. Nije se čuo nikakav zvuk.

Zatim se setio naočara koje je i dalje držao u ruci. Kroz gustu maglu straha setio se da mu je gospodar rekao da ih stavi pre nego što se vrati. Možda će se, ako to uradi, vrata otvoriti i moći će da se popne uz stepenice, u bezbednost.

Drhtavim prstima je podigao naočare i stavio ih.

Video je stvarnu sliku radne sobe.

Stotine malih demona prekrivale su svaki centimetar prostora ispred njega. Bili su nagomilani jedan preko drugog svuda po sobi kao semenke u dinji ili orasi u vreći, jedan drugom su stopalima gnječili lice i nabijali laktove u stomak. Bili su tako gusto zbijeni da se tepih uopšte nije video. Bestidno namigujući, ležali su sklopčani na stolu, visili su sa svetiljki i polica za knjige i lebdeli u vazduhu. Neki su balansirali na isturenim nosevima drugih ili su bili obešeni o njihove udove. Nekoliko njih imalo je ogromna tela sa glavama veličine narandže, a kod drugih je bilo obrnuto. Bilo je tu repova, krila, rogova, izraslina, viška ruku, usta, stopala i očiju. Bilo je previše krljušti i previše dlaka, kao i drugih stvari na nemoogućnim mestima. Neki su imali kljunove, neki sisaljke, većina je imala zube. Bili su u svim zamislivim bojama, koje se često nisu nimalo slagale. A svi su davali sve od sebe da budu veoma, veoma mirni kako bi ubedili dečaka da u sobi nema nikoga. Sa izuzetnim trudom su nastojali da ostanu nepomični, uprkos pritajenom drhtanju i trešenju repova i krila i nekontrolisanom uvijanju njihovih ekstremno pokretnih usta.

Međutim, u istom trenutku kada je dečak stavio naočare i video ih, i oni su shvatili da on može da ih vidi.

Zatim su uz vesele krike skočili ka njemu.

Dečak je zavrištao, pao unazad prema vratima, a zatim na stranu, na pod. Podigao je ruke da bi se zaštitio i pokušao da skinje naočare s nosa. Naslepo se prevrnuo na lice i uvio u

loptu, gušeći se u stravičnoj gunguli krila, krljušti i malih oštirih kandži na njemu, oko njega, pored njega.

Kada je dvadeset minuta kasnije njegov gospodar došao da ga odvede i otpusti družinu đavolaka, dečak je još uvek bio tamo. Odneli su ga u njegovu sobu. Ceo dan i celu noć ništa nije jeo. Tokom sledeće sedmice ostao je nem i neosetljiv, ali je na kraju povratio moć govora i mogao da nastavi učenje.

Njegov gospodar nikada više nije pomenuo taj slučaj, ali bio je zadovoljan rezultatom lekcije – bunarom mržnje i straha koji je iskopao za svog učenika u toj sunčanoj sobi.

To je bilo jedno od Natanijelovih prvih iskustava. O tome nije govorio nikome, ali senka tog događaja zauvek je ostala na njegovom srcu. U vreme kada se to dešavalo imao je šest godina.

6

Problem sa jakim magičnim predmetima kao što je Amajlija iz Samarkanda jeste u tome što imaju posebnu pulsirajuću auru¹⁵ koja privlači pažnju poput golog čoveka na sahrani. Znao sam da će Sajmon Lavlejs, čim bude obavešten o mom nestašluku, odaslati tragače za tim rečitim pulsiranjem i da su, što duže ostanem na jednom mestu, veće šanse da me neko pronade. Dečak me neće prizvati do zore¹⁶ tako da prvo moram da preživim nekoliko nemirnih časova.

Šta bi čarobnjak mogao da pošalje u poteru za mnom? Malo je verovatno da je komandovao mnogim drugim đinijima Fakarlove i Džaborove snage, ali je sigurno u stanju da okupi gomilu slabijih slugu koje bi se pridružile lovu. Obično sam mogao da se rešim sitnih zlotvora s jednom kandžom vezanom iza leđa, ali ako stignu u gomilama, a ja budem veoma umoran, stvari bi mogle da se zakomplikuju.¹⁷

¹⁵ I sva živa bića imaju aure. One imaju oblik oblaka u boji koji okružuje telo i zapravo su najviše što se vizuelna pojava može približiti mirisu. Aure postoje i na prvoj ravni, ali su nevidljive za većinu ljudi. Mnoge životinje, na primer mačke, kao i duhovi i neke izuzetne osobe mogu da ih vide. Aure menjaju boju u zavisnosti od raspoloženja i koristan su pokazatelj straha, mržnje, tuge itd. Zbog toga ćete veoma teško prevariti mačku (ili duha) ako imate zle namere.

¹⁶ Bilo bi mnogo zgodnije kad bih se odmah vratio derištu i otarasio Amajlije. Ali čarobnjaci skoro uvek insistiraju da se prizivanja obavljaju u određeno vreme. Zbog toga ne možemo da ih uhvatimo u (potencijalno fatalnom) trenutku nespremnosti.

¹⁷ Čak su i čarobnjaci zbunjeni našim beskrajnim varijacijama koje se međusobno razlikuju koliko slonovi i insekti ili orlovi i amebe. Međutim, uopšteno govoreći, postoji pet osnovnih rangova duhova koji obično služe

Odleteo sam iz Hempsteda punom brzinom i zaklonio se pod strehom jedne napuštene kuće blizu Temze gde sam kljunom čistio perje i posmatrao nebo. Posle izvesnog vremena, sedam sfera crvene svetlosti nisko je proletelo nebom. Kada su stigle do sredine reke, podelile su se: tri su nastavile ka jugu, dve su krenule na zapad, a dve na istok. Povukao sam se duboko u senku krova, ali sam primetio da je Amajlija zadrhtala kada je najbliža tragajuća sfera nestala niz reku. To me je unervozilo. Malo kasnije uzleteo sam na gredu na sredini dizalice s druge strane reke gde se gradio veliki, gizdavi kompleks za čarobnjake.

Pet minuta je proteklo u tišini. Reka je tekla i vrtložila se oko blatnjavih stubova na keju. Oblaci su zaklonili mesec. Iznenada je bolesna zelena svetlost osvetlila sve prozore napuštene kuće na drugoj strani reke. Pogurene senke kretale su se u njoj i pretraživale je. Nisu pronašle ništa. Svetlost se smirila i pretvorila u sjajnu maglu koja je izlazila iz prozora i nestajala. Mrak je ponovo progutao kuću. Odmah sam poleteo na jug, naglo skrećući i vrtoglavo jureći iz ulice u ulicu.

Moj grozničavi ples bekstva kroz London nastavio se do pola noći. Sfere¹⁸ su bile još brojnije nego što sam mislio

čarobnjake. Navedeni po moći i opštem strahopoštovanju, to su: maridi, ifriti, điniji, folioti i đavolci. (Postoje legije nižih magičnih bića koja su slabija od đavolaka, ali ih čarobnjaci retko prizivaju. Slično tome, iznad marida postoje velika bića stravične snage. Ona se teško viđaju na Zemlji jer se malo čarobnjaka uopšte usudilo da otkrije njihova imena.) Detaljno poznavanje ove hijerarhije veoma je važno i za čarobnjake i za nas jer opstanak često zavisi od poznavanja trenutne pozicije. Na primer, kao posebno fina vrsta đinija, ja se prema drugim đinijima i svemu što je višeg ranga od mene ophodim uljudno, ali nisam takav i prema foliotima i đavolcima.

¹⁸ Sfere za pretraživanje poput ovih, zapravo su vrsta tvrdoglavih đavolaka. Imaju velike uši sa krljuštima i jednu čekinjavu nozdrvu koja je posebno osetljiva na magično pulsiranje i veoma ju je lako nadražiti bilo kakvom velikom bukom ili oštrim mirisom. Jedan deo noći morao sam prestanto da se skrivam u kanalizaciji.

(očigledno ih je prizvalo više čarobnjaka) i pojavljivale su se iznad mene u pravilnim vremenskim razmacima. Da bih se spasao, morao sam stalno da se krećem, a čak i tako sam dva-put zamalo bio uhvaćen. Jednom sam leteo oko bloka zgrada i skoro se sudario sa sferom koja je dolazila s druge strane, a druga je naletela na mene kada sam bio potpuno iscrpljen i skupio se na jednoj brezi u Zelenom parku. Oba puta sam uspeo da pobegnem pre nego što je stiglo pojačanje.

Brzo mi je ponestalo snage. Neprestani trud da održim svoj fizički oblik usporavao me je i crpeo dragocenu energiju. Zato sam odlučio da promenim plan – da pronađem mesto gde bi pulsiranje Amajlije bilo prigušeno drugim magičnim strujanjima. Bilo je vreme da se pomešam sa višeglavom gomilom, velikim neopranima, drugim rečima, sa ljudima. Da, bio sam toliko očajan.

Poleteo sam nazad, ka centru grada. Čak i ovako kasno, turisti na Trafalgar skveru rojili su se oko Nelsonovog stuba i kupovali jeftine amajlije sa zvaničnih prodajnih tezgi poređanih između lavova. Kakofonija magičnih impulsa dizala se sa trga. Bilo je to veoma dobro mesto za skrivanje.

Munja svetlosti zaparala je noć i nestala u uskom prostoru između dve tezge. Pojavio se mali Egipćanin tužnih očiju i počeo da se gura kroz gomilu. Nosio je nove farmerice i postavljenu crnu pilotsku jaknu preko bele majice, kao i par velikih belih patika s pertlama koje su se stalno odvezivale. Umešao se u gomilu.

Osećao sam kako me Amajlija peče na grudima. U redovnim vremenskim intervalima odašiljala je dvostruke vrele talasiće, nalik otkucajima srca. Iz dubine duše sam se nadao da će ostale aure u okolini progutati ovaj signal.

Mnoge čarolije ovde bile su samo predstava, bez prave magije. Trg je bio prepun ovlašćenih vračeva koji su prodavali

slabije amajlije i nakit, zvanično odobrene za opštu upotrebu.¹⁹ Radoznali turisti iz Severne Amerike i Japana revnosno su razgledali gomilice raznobojnog kamenja, drangulije i nakit, pokušavajući da se sete u kom su znaku rođeni njihovi rođaci dok su ih raspoloženi londonski prodavci saletali. Da nije bilo bliceva fotoaparata, bilo bi isto kao u Karnaku. Sklapane su pogodbe, odjekivali su veseli uzvici, svi su se smejali. Bila je to bezvremena predstava naivnosti i pohlepe.

Međutim, na trgu nisu bile samo tričarije. Ponegde se moglo naći neko trezvenije lice kako stoji na ulazu u mali zatvoreni šator. Posetioци su puštani jedan po jedan. Unutra su se očigledno nalazili predmeti stvarne vrednosti pošto su, bez izuzetka, u blizini svake tezge tumarali mali stražari. Bili su u različitim nenametljivim oblicima – uglavnom kao golubovi. Trudio sam se da im ne pridem previše u slučaju da im je moć zapažanja veća nego što se čini.

Nekoliko čarobjaka lutalo je u gomili. Teško da će oni ovde nešto kupiti. Verovatno su radili u noćnoj smeni u Vladinim službama u Vajt Holu pa su izašli da udahnu svež vazduh. Jednog od njih (u kvalitetnom odelu) na drugoj ravni pratio je đavolak koji je skakutao za njim, dok su drugi (mnogo pohabaniji) bili praćeni samo rečitim mirisom tamjana, osušenog znoja i voska.

Bilo je tu i policije – nekoliko običnih službenika i nekoliko kosmatih, natmurenih ljudi iz noćne policije koji su se pokazivali tek toliko da spreče nevolje.

¹⁹ Posebno popularni su delovi kristala koji su izrađeni da bi lučili aure za poboljšavanje života. Ljudi ih nose oko vrata da bi im doneli sreću. Međutim, ti delovi nemaju nikakva magična svojstva, mada pretpostavljam da na neki način imaju zaštitnu funkciju: ljudi koji ih nose odmah su jasno označeni kao neznalice kada je reč o magiji tako da ih mnoge frakcije pravih čarobjaka ignorišu. U Londonu je bilo opasno ako osoba ima makar i najosnovniju obuku iz magije jer tako postaje korisna ili opasna – pa, dakle, i dostojan rival drugim čarobjacima.

Svuda oko trga kružili su farovi automobila koji su prevozili ministre i druge čarobnjake iz njihovih kancelarija u parlamentu u klubove u okolini Sent Džejmisa. Bio sam u blizini velikog centra moći koji je vladao celom imperijom i ovde ću, ako budem imao sreće, ostati neotkriven dok najzad ne budem prizvan.

A možda i ne.

Tumarao sam naokolo i stigao do posebno raskošne tezge. Dok sam razgledao robu, odjednom sam dobio nelagodan osećaj – učinilo mi se da me neko posmatra. Malo sam okrenuo glavu i pogledao u gomilu. Amorfna masa. Pregledao sam ravni. Nije bilo skrivenih opasnosti: krdo volova, dosadno i ljudsko. Okrenuo sam se ponovo ka tezgi i odsutno uzeo *Moje magično ogledalo*[™], komad jeftinog stakla zalepljen za ram od ružičaste plastike i ukrašen čarobnim štapovima, mačkama i čarobnjačkim šeširima.

Ponovo isti osećaj! Naglo sam se okrenuo. Kroz razređenu gomilu direktno iza mene mogao sam da vidim nisku debelu ženu čarobnjaka, decu sjaćenu oko jedne tezge i policajca koji ih sumnjičavo gleda. Niko od njih nije delovao ni najmanje zainteresovan za mene. Ali znao sam šta sam osetio. Sledećeg puta ću biti spreman. Napravio sam pravu predstavu razgledajući ogledalo. „SJAJAN POKLON IZ LONDONA, PRESTONICE SVETSKE MAGIJE!” vrištala je oznaka na poleđini. „NAPRAVLJENO NA TAJV...”

Ponovo isti osećaj. Okrenuo sam se brže od mačke – uspešno! Pogledao sam posmatrače direktno, oči u oči. Posredi je bilo dvoje dece, dečak i devojčica. Nisu imali vremena da obore pogled. Dečak je bio tinejdžer čije su lice zapele akne. Devojčica je bila mlađa, ali su joj oči bile hladne i čvrste. Zagledao sam se u njih. A šta me briga? Samo su ljudi i ne mogu da vide šta sam. Neka ih, nek blenu.

Posle nekoliko sekundi nisu mogli da izdrže i skrenuli su

pogled. Slegnuo sam ramenina i krenuo dalje. Čovek za tezgom se glasno nakašljao. Pažljivo sam vratio *Moje magično ogledalo*™ na tezgu, kiselo mu se osmehnuo i otišao svojim putem.

Deca su me pratila.

Video sam ih kod sledeće tezge kako me posmatraju iza štanda sa svilenim bombonama. Kretali su se u gomili – bilo ih je pet ili šest. Nisam bio siguran. Šta žele? Da me opljačkaju? Ako je tako, zašto su izabrali baš mene? Okolo je bilo na desetine boljih, debljih, bogatijih kandidata. Da bih to proveo, smestio sam se pored niskog turista koji je delovao bogato i imao ogroman fotoaparati i debele naočare. Da sam želeo da pokradem nekoga, on bi bio prvi na spisku. Međutim, kada sam se odvojio od njega i nastavio da se probijam kroz gomilu, deca su me i dalje pratila.

Čudno. I iritirajuće. Nisam želeo da promenim oblik i odlelim. Bio sam previše umoran. Sve što sam želeo bilo je da me puste na miru. I dalje je ostalo mnogo do zore.

Ubrzao sam. Deca takođe. Mnogo pre nego što smo obišli tri kruga oko trga, bilo mi je svega dosta. Nekoliko policajaca nas je gledalo kako tumaramo i verovatno bi nas ubrzo zaustavili, makar da se rasonode. Bilo je vreme da odem. Šta god da su deca htela, nisam želeo da privlačim još pažnje na sebe.

U blizini se nalazila stanica metroa. Strčao sam niz stepenice, ignorisao ulaz u metro i ponovo se popeo sa druge strane ulice, suprotne od centralnog trga. Deca su nestala – možda su bila u metrou. Sada sam imao dobru priliku. Skrenuo sam iza ćoška, prošao pored knjižare i zavukao se u uličicu. Malo sam sačekao, u senkama među kesama za đubre.

Prošlo je nekoliko automobila. Niko me nije pratio.

Dopustio sam sebi da se osmehnem. Mislio sam da sam im zavarao trag.

Nisam bio u pravu.